1964
마
ମାର୍ଚ୍ଚ 20

ହାଇଦ୍ରାବାଦ କେମିକାଲ ଏବଂ ଫାର୍ମାସ୍ୟୁଟିକାଲ୍
ୱାର୍କସ୍ ଲିମିଟେଡ୍ ଇତ୍ୟାଦି
ବନାମ
ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

[ପି. ବି. ଗଜେନ୍ଦ୍ରଗଡ଼କର, ପ୍ରଧାନ ବିଚାରପତି, କେ. ଏନ୍. ୱାଞ୍ଚୁ, ଜେ. ସି. ଶାହ, ଏନ୍. ରାଜାଗୋପାଳ ଆୟାଙ୍ଗର ଏବଂ ଏସ୍. ଏମ୍. ସିକ୍ରି, ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତିମାନେ]

ଔଷଧୀୟ ଏବଂ ପ୍ରସାଧନ ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତି (ଉତ୍ପାଦ ଶୁଳ୍କ) ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 16/1955, ଧାରା 21-- ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଆବକାରୀ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ନିୟମ 36 କୁ ରଦ୍ଦ କରେ କି -- ଯଦି ଅଧିନିୟମ ସଂଖ୍ୟା 16 ଏକ ଆଇନ ହୁଏ, ଯାହାକୁ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 277 ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ସଂସଦ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥାଏ -- ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ନିୟମ 36 ରଦ୍ଦ ହୋଇଛି --ଭାରତର ସମ୍ବିଧାନ, ଅନୁଚ୍ଛେଦ 277, ପ୍ରବେଶ 84, ସପ୍ତମ ଅନୁସୂଚୀର ତାଲିକା 1- ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଚିକିତ୍ସା ପ୍ରସ୍ତୁତି ଏବଂ ସୁରାସାର ନିୟମ 1345 F, ନିୟମ 36..

ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଔଷଧର ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନଙ୍କୁ ମଦିରା ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ପଡ଼େ । ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଆବକାରୀ ଅଧିନିୟମ, 1316 F ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଡାକ୍ତରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଏବଂ ସୁରାସାର ନିୟମ 1345F ର ନିୟମ 36 ଅନୁଯାୟୀ, ଆବେଦନକାରୀ, ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହେଉଥିବା ମଦିରାର ବ୍ୟବହାରର ତଦାରଖ ପାଇଁ ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କୁ କିଛି ଶୁଳ୍କ ପ୍ରଦାନ କରୁଥିଲେ । ଡାକ୍ତରୀ ଏବଂ ପ୍ରସାଧନ ପ୍ରସ୍ତୁତି (ଉତ୍ପାଦ ଶୁଳ୍କ) ଅଧିନିୟମ, 1955 ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଯୁକ୍ତି ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ନିୟମ 36 କୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା, ତେଣୁ ସେମାନଙ୍କୁ ସେହି ଶୁଳ୍କ ଦେବାକୁ ପଡିବ ନାହିଁ । ରାଜ୍ୟ ସରକାର ସେମାନଙ୍କ ଯୁକ୍ତି ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ମନା କରିବା ପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ, ସରକାରଙ୍କ ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁକରିବାର କ୍ଷମତାକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ । କିନ୍ତୁ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ ନିୟମ 36କୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇ ନାହିଁ ଏବଂ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନକୁ ଖାରଜ କରିଦେଲେ । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଆଧାରରେ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଛନ୍ତି ।

ଏହି ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ତରଫରୁ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ 1955 ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 କୌଣସି ଅନୁରୂପ ରାଜ୍ୟ ଆଇନକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଛି ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଧାରା 36 ରଦ୍ଦ ହୋଇଯାଇଛି । ଉତ୍ତରଦାତା ଯୁକ୍ତି ବାଢ଼ିଥିଲେ ଯେ ସେହି ଧାରାର ପ୍ରାବଧାନ ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ସମସ୍ତ ନିୟମକୁ ସଂରକ୍ଷିତ ରଖିଥିଲା ଯାହା ଅଧିନିୟମ ସହିତ ଅସଙ୍ଗତ ନଥିଲା ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଧାରା 36 ବଳବତ୍ତର ରହିଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ । ଉତ୍ତରଦାତା-ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଏହା ମଧ୍ୟ ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଥିଲା ଯେ ନିୟମ 36 ବଳବତ୍ତର ରହିଥିଲା କାରଣ ଏହା ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଆବକାରୀ ଅଧିନିୟମର ସାଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଥିଲା ଯାହା ସୁରା ଏବଂ ମାଦକଦ୍ରବ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ଏକ ସାଧାରଣ ଅଧିନିୟମ ଥିଲା ।

ନିର୍ଣ୍ଣୟ ହୋଇଛି: (i) ସମ୍ବିଧାନର ସପ୍ତମ ଅନୁସୂଚୀର ତାଲିକା-1ର ପ୍ରବେଶ 84 ଦ୍ୱାରା, ଭାରତ ସଂଘ ବ୍ୟତିରେକେ, ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଉତ୍ପାଦନ ଉପରେ କୌଣସି ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଯେହେତୁ 1955 ଅଧିନିୟମ ଅନୁଛେଦ 277ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ସଂସଦ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟଥା ପ୍ରଣୀତ ଏକ ଆଇନ ଅଟେ, ତେଣୁ ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଲାଗୁ

କରାଯାଉଥିବା ଶୁଳ୍କ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଟିକସ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆଉ ଲାଗୁ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ। ଆହୁରି ଏହି ଅଧିନିୟମ 21ର ପ୍ରଭାବ ହେଉଛି ଯେ ଯେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅଧିନିୟମ ଔଷଧ ଏବଂ ପ୍ରସାଧନ ପ୍ରସ୍ତୁତିରେ ସୁରାକୁ ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଛି, ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅଧିନିୟମକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ।

(ii) 1955 ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରଣୀତ ନିୟମାବଳୀ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ 1956 ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 143ର ନିୟମ 36କୁ ରଦ୍ଦ କରିଦିଆଯାଇଛି ବୋଲି ଧରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ। ନିୟମ 36 ର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ 1955 ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ନିୟମକୁ ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଏହା ଅଧିନିୟମର ନିୟମ 21 ଏବଂ ନିୟମ 143 ଦୃଷ୍ଟିରେ ଉକ୍ତ ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ନିୟମ ତିଷ୍ଠି ରହିପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଧାରା 21 ର ପ୍ରାବଧାନର ଲାଭ, ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଉଠାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

(iii) ନିୟମ 36 ଅଧୀନରେ ଆସୁଥିବା କ୍ଷେତ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିୟମାବଳୀ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଏବଂ ତେଣୁ ନିୟମ 36କୁ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଯୁକ୍ତି ଅନୁଯାୟୀ ସୁରା ଏବଂ ମାଦକ ଦ୍ରବ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସାଧାରଣ ଆଇନକୁ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ କ୍ଷେତ୍ରାଧିକାର: ଦେୱାନୀ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 399-403/1962 । ଫେବୃଆରୀ 17, 1961ରେ ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟଙ୍କ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ସଂଖ୍ୟା 400, 431 ରୁ 433 ଏବଂ 495 /1958 ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ରାୟ ଏବଂ ଆଦେଶରୁ ଏହି ଆବେଦନ ଆସିଛି।

କେ. ଶ୍ରୀନିବାସମୂର୍ତ୍ତି ଏବଂ ନୌନୀତ ଲାଲ (ସମସ୍ତ ଆବେଦନରେ) ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ପାଇଁ।

କେ. ଆର. ଚୌଧୁରୀ ଏବଂ ବି. ଆର. ଜି. କେ. ଆଚାର, ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ପାଇଁ (ସମସ୍ତ ଆବେଦନରେ)।

ମାର୍ଚ୍ଚ 20,1964 । ନ୍ୟାୟାଳୟର ରାୟ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିଲା

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଞ୍ଚୁଙ୍କ ଦ୍ୱାରା --- ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦ୍ୱାରା ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ପ୍ରମାଣପତ୍ର ଆଧାରରେ ଏହି ପାଞ୍ଚଟି ସଂଯୁକ୍ତ ଆବେଦନ। ସେସବୁ ବିଧିଗତ ପ୍ରଶ୍ନ ସହିତ ଜଡ଼ିତ ଏବଂ ସେଗୁଡିକୁ ଏକସଙ୍ଗରେ ବିଚାର କରାଯିବ। ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକରେ ଉଠାଯାଇଥିବା ବିଧିଗତ ପ୍ରଶ୍ନକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ଆବଶ୍ୟକ ସଂକ୍ଷିପ୍ତ ତଥ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ହେଉଛି । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଔଷଧ ତିଆରି କରନ୍ତି ଯେଉଁଥିରେ ସେମାନଙ୍କୁ ସୁରା ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ। ସଂସଦ ଦ୍ୱାରା ଔଷଧୀୟ ଏବଂ ପ୍ରସାଧନ ପ୍ରସ୍ତୁତି (ଉତ୍ପାଦ ଶୁଳ୍କ) ଅଧିନିୟମ 1955 ର ସଂଖ୍ୟା 16, (ଏହାପରେ ଅଧିନିୟମ ଭାବରେ ସୂଚିତ) ପାରିତ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଆବକାରୀ ଅଧିନିୟମ, 1316-F ର ସଂଖ୍ୟା 1 ଅଧୀନରେ ମଞ୍ଜୁର ହୋଇଥିବା ଅନୁମତିପତ୍ର ଅଧୀନରେ କାର୍ଯ୍ୟ କରୁଥିଲେ। ସେହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଡାକ୍ତରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଏବଂ ସୁରାସାର ନିୟମ, 1345-F, ନାମକ କିଛି ନିୟମ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ନିୟମ 36 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ଥିଲା ଯେ "କାର୍ଯ୍ୟର ତଦାରଖ ପାଇଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ଖର୍ଚ୍ଚ ଅବକାରୀ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ଅନୁଯାୟୀ ଫାର୍ମାସ୍ୟୁଟିକାଲ୍ ଲାବୋରେଟୋରୀ (ଲାଇସେନ୍ସଧାରୀ) ଦ୍ୱାରା ବହନ କରାଯିବ।" ଏହା ଜଣାପଡୁଛି ଯେ ଔଷଧ ଉତ୍ପାଦନ ପାଇଁ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ସୁରା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଉଥିଲା। ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ସହିତ ଅନୁବନ୍ଧିତ ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ସଂସ୍ଥାରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କେତେକ ଅବକାରୀ ନିରୀକ୍ଷଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ନିଯୁକ୍ତ କରିଥିଲେ, ଏବଂ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହୋଇଥିବା ଖର୍ଚ୍ଚକୁ ସରକାରଙ୍କୁ ପ୍ରତିପୂରଣ କରିବା ପାଇଁ ନିୟମ 36 କୁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା ।1957 ମସିହା ଏପ୍ରିଲ 1 ତାରିଖରୁ ଏହି ଅଧିନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ, ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଯେଉଁମାନେ ଔଷଧୀୟ ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରୁଥିଲେ, ସେମାନେ ଏହା ଦ୍ୱାରା ପରିଚାଳିତ ହେଉଥିଲେ

ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ନିୟମ ଏବଂ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଲାଇସେନ୍ସ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେତେବେଳେ ଯୁକ୍ତି କରିଥିଲେ ଯେ ଯେହେତୁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସମସ୍ତ ପୂର୍ବ ବ୍ୟବସ୍ଥାଗୁଡ଼ିକୁ ରଦ୍ଦ କରିଦେଇଛି, ସେମାନେ ଆଇନ1345-F ର 36 ଅଧୀନରେ ନିର୍ଦ୍ଧାରିତ ଦେୟ ଦେବାକୁ ଆଉ ବାଧ୍ୟ ନୁହଁନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଆବକାରୀ ଅଧିନିୟମ ଏପରି ବ୍ୟବସ୍ଥା ସହିତ ଏପରି ଏକ ନିୟମ, ଯାହା ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ସହିତ ଜଡିତ ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଥିଲା । ତେଣୁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଆଉ ସେମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଅନୁବନ୍ଧିତ ଉତ୍ପାଦନକାରୀ ସଂସ୍ଥାରେ ତଦାରଖ ପାଇଁ ନିୟୋଜିତ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ଖର୍ଚ୍ଚ ଦେବାକୁ କହିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁକୁ ଆପତ୍ତି କରି ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟରେ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଆବେଦନ ଦାଖଲ କରିଥିଲେ ।

ରାଜ୍ୟ ତରଫରୁ ଏହି ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ବିରୋଧ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହାର ଯୁକ୍ତି ଥିଲା ଯେ ଯଦିଓ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ନିୟମ 1 ଏପ୍ରିଲ, 1957 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା, 1345-F ନିୟମ 36 ଜାରି ରହିଥିଲା ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ଅଧିନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଏହାକୁ ରଦ୍ଦ କରାଯାଇନଥିଲା ଏବଂ ରାଜ୍ୟ ନିରୀକ୍ଷଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଖର୍ଚ୍ଚ ପାଇବାକୁ ହକଦାର ଏବଂ ଆବେଦନକାରୀଙ୍କ ଠାରୁ ଏହାକୁ ଆଦାୟ କରିପାରିବ ।

ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ କହିଥିଲେ ଯେ ନିୟମ 36କୁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ରଦ୍ଦ କରାଯାଇଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଏହା ଏକ ଉତ୍ତମ ଆଇନ ଥିଲା । ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ଦର୍ଶାଇଥିଲେ ଯେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅବକାରୀ ଅଧିନିୟମ କେବଳ ଔଷଧୀୟ ସାମଗ୍ରୀ ପ୍ରସ୍ତୁତି ସହିତ ସମ୍ବନ୍ଧିତ ନୁହେଁ, ବରଂ ଏହା ସୁରା ସମେତ ଉତ୍ପାଦ ଶୁଳ୍କ ସହ ଜଡ଼ିତ ଏକ ସାଧାରଣ ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ବିଶ୍ଳେଷଣରେ ସେହି ସୁରା ମଦିରା ଥିଲା; ତେଣୁ ଯେଉଁ ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଔଷଧ ଏବଂ ପ୍ରସାଧନ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ସୁରା ଯୋଗାଇ ଦେଉଥିଲେ, ଯେଉଁଥିପାଇଁ କୌଣସି ଶୁଳ୍କ ଦିଆଯାଉନଥିଲା, ସେହି ରାଜ୍ୟ ସରକାର ଏହା ଦେଖିବାର ଅଧିକାରୀ ଥିଲେ ଯେ ଏହି ସୁରା ଆବେଦନକାରୀଙ୍କୁ ଯେଉଁ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଥିଲା ତାହା ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇନଥିଲା । ତଦନୁସାରେ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ ନିର୍ଣ୍ଣୟ ନେଇଥିଲେ ଯେ 1345-F ନିୟମର, ନିୟମ 36 ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅବକାରୀ ଅଧିନିୟମରେ ଥିବା ଶୁଳ୍କ ସାଧାରଣ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଏହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହାସଲ କରିବା ପାଇଁ ପରିକଳ୍ପନା କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ତେଣୁ ଏହା ଭଲ ଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ, ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଅବେଦନଗୁଡିକୁ ଖାରଜ କରାଯାଇଥିଲା । ଏହା ପରେ ଆବେଦନକାରୀମାନେ ଏହି ଅଦାଲତରେ ଆବେଦନ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରମାଣପତ୍ର ପାଇଁ ଆବେଦନ କରିଥିଲେ, ଯାହା ମଞ୍ଜୁର କରାଯାଇଥିଲା; ଏବଂ ଏହିପରି ଭାବରେ ମାମଲା ଆମ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସିଛି ।

ତେଣୁ ଏକମାତ୍ର ପ୍ରଶ୍ନ ଯାହା ବିଚାର ପାଇଁ ଆସିଛି, ତାହା ହେଉଛି ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ, 1345-F ନିୟମର, ନିୟମ 36 ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବଳବତ୍ତର ରହିଛି ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ କି । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅବକାରୀ ଅଧିନିୟମ ଏକ ସାଧାରଣ ଅଧିନିୟମ ଥିଲା ଏବଂ ସମ୍ବିଧାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ, 1345-F ନିୟମର ନିୟମ 36 ଭଲ ଆଇନ ହେବ ।ସମ୍ବିଧାନ ଅନୁଯାୟୀ, ଔଷଧୀୟ ଏବଂ ପ୍ରସାଧନ ପ୍ରସ୍ତୁତି ସମ୍ବିଧାନର ସପ୍ତମ ଅନୁସୂଚୀର ପ୍ରବେଶ 84, ତାଲିକା 1 ଅଧୀନରେ ଆସିଥିଲା, ଯାହା ତମାଖୁ ଏବଂ ଭାରତରେ ଉତ୍ପାଦିତ କିମ୍ବା ତିଆରି ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ସାମଗ୍ରୀ ଉପରେ ଉତ୍ପାଦ ଶୁଳ୍କ ଲାଗୁ କରିଥାଏ, କେବଳ -

(a) ମାନବ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ମଦ୍ୟପାନ;

(b) ଅଫିମ, ଭାଙ୍ଗ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମାଦକ ଏବଂ ନିଶାଦ୍ରବ୍ୟ,

1964

ହାଇଦ୍ରାବାଦ କେମିକାଲ ଏବଂ ଫାର୍ମାସ୍ୟୁଟିକାଲ୍ ୱାର୍କସ୍ ଲିମିଟେଡ୍ ଇତ୍ୟାଦି

ବନାମ

ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଞ୍ଚୁ

କିନ୍ତୁ ଔଷଧୀୟ ଏବଂ ପ୍ରସାଧନ ପ୍ରସ୍ତୁତି ସହିତ ସୁରା କିମ୍ବା ଅଫିମ, ଭାଙ୍ଗ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ମାଦକ ଏବଂ ନିଶାଦ୍ରବ୍ୟ ଥିବା କୌଣସି ପଦାର୍ଥ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ବ୍ୟତୀତ । ତା 'ପରେ ସୂଚୀ-1 ର ତାଲିକା 84 ଅନୁଯାୟୀ ଶୁଳ୍କ ଆକାରରେ ସଂଘ ବ୍ୟତିରେକେ ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଉପରେ କୌଣସି ଶୁଳ୍କ ଆଦାୟ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ସମ୍ବିଧାନର ଅନୁଛେଦ 277 ଅନୁଯାୟୀ "କୌଣସି ଟିକସ, ଶୁଳ୍କ, କର କିମ୍ବା ଦେୟ , ଯାହା ଏହି ସମ୍ବିଧାନ ଆରମ୍ଭ ହେବାର ତୁରନ୍ତ ପୂର୍ବରୁ କୌଣସି ରାଜ୍ୟ ସରକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଆଇନଗତ ଭାବରେ ଆଦାୟ କରାଯାଉଥିଲା. ସେହି ଟିକସ, ଶୁଳ୍କ, କର କିମ୍ବା ଦେୟ କେନ୍ଦ୍ର ତାଲିକାରେ ଉଲ୍ଲେଖ ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ, ସଂସଦ ଦ୍ୱାରା ଆଇନ ଦ୍ୱାରା ଏହାର ବିପରୀତ ବ୍ୟବସ୍ଥା ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଲାଗୁ କରାଯିବ ।" ଏହି ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି, ସମ୍ବିଧାନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପୂର୍ବରୁ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଉପରେ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ଶୁଳ୍କ ଏବଂ ଦେୟ ସଂସଦ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟଥା ଆଇନ ପ୍ରଣୟନ ନହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଲାଗୁ କରାଯାଇପାରିବ । ଏହା ବିବାଦରେ ନାହିଁ ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଏପ୍ରିଲ୍ 1,1957 ରୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା ଏବଂ ଅନୁଚ୍ଛେଦ 277 ର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟରେ ସଂସଦ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ୟଥା ପ୍ରସ୍ତୁତ ଏକ ଆଇନ, ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ଲାଗୁ ହୋଇଥିବା ଶୁଳ୍କ ଏବଂ ଅନ୍ୟାନ୍ୟ ଟିକସ ଏହା ଦ୍ୱାରା ଆଉ ଆଦାୟ କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆହୁରି ଏହି ଅଧିନିୟମ ଧାରା 21 ରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଭାବରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା କରେ ଯେ "ଯଦି, ଏହି ଅଧିନିୟମ ଆରମ୍ଭ ହେବାର ତୁରନ୍ତ ପୂର୍ବରୁ, କୌଣସି ରାଜ୍ୟରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ସହିତ ଜଡିତ କୌଣସି ଆଇନ ବଳବତ୍ତର ଥାଏ, ତେବେ ସେହି ଆଇନ ଏତଦ୍ବାରା ରଦ୍ଦ କରାଗଲା ।" ଏହା ସତ୍ୟ ଯେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅବକାରୀ ଅଧିନିୟମ ଏକ ସାଧାରଣ ଆଇନ ଥିଲା ଯାହା ସାଧାରଣତଃ ସୁରା ଏବଂ ନିଶାଦ୍ରବ୍ୟ ସହିତ ଜଡିତ ଥିଲା; ଏହିପରି ସୁରାକୁ ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତିର ଉତ୍ପାଦନରେ ବ୍ୟବହାର (ଏହାକୁ ମଦ ଭାବରେ ବିବେଚନା କରାଯାଉଛି) ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପ୍ରଯୁଜ୍ୟ । ତେଣୁ ଧାରା 21ର ପ୍ରଭାବ ହେଉଛି ଯେ ଯେତେଦୂର ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅବକାରୀ ଅଧିନିୟମ ଔଷଧ ଏବଂ ପ୍ରସାଧନ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଉତ୍ପାଦନରେ ସୁରାର ବ୍ୟବହାର ହେଉଛି, ଏହାକୁ ମଦ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯାଉଛି, ତେଣୁ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅବକାରୀ ଅଧିନିୟମ ସେହି ପରିମାଣରେ କେବଳ ଧାରା 21 ଦ୍ୱାରା ରଦ୍ଦ ହୋଇଛି ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଉଚିତ୍ ।

ଧାରା 21ର ପ୍ରାବଧାନ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ତରଫରୁ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଛି, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ "ଏତଦ୍ବାରା କୌଣସି ଆଇନ ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିବା ସମସ୍ତ ନିୟମକୁ.....ରଦ୍ଦ କରାଗଲା, ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେଗୁଡ଼ିକ ଏହି ଅଧିନିୟମ ସହିତ ଅସଙ୍ଗତ ନହୋଇଛି, ସେହି ସମାନ ଶକ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରଭାବ ରହିବ ଯେପରି ସେଗୁଡ଼ିକ ଯଥାକ୍ରମେ..... ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ଏବଂ କ୍ଷମତାପ୍ରାପ୍ତ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା ।" ତେଣୁ ଏହା ଯୁକ୍ତି କରାଯାଇଛି ଯେ 1345-F ନିୟମର ଧାରା 21, ନିୟମ 36 ର ପ୍ରାବଧାନ ଅନୁଯାୟୀ ଏହା ଜାରି ରହିବ ବୋଲି ବିବେଚନା କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ବିବାଦରେ କୌଣସି ଶକ୍ତି ନାହିଁ । 1956 ମସିହାରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିୟମ ପ୍ରଣୟନ କରାଯାଇଥିଲା ଏବଂ ଏହି ଅଧିନିୟମ ସହିତ ଏହା କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଥିଲା । ଏହି ନିୟମାବଳୀର ନିୟମ 143 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ କୌଣସି ରାଜ୍ୟରେ ବଳବତ୍ତର ଥିବା ଅଧିନିୟମ ସହିତ 'ଅନୁରୂପ' କୌଣସି ଆଇନ ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ସମସ୍ତ ନିୟମ ଏତଦ୍ବାରା ରଦ୍ଦ କରାଗଲା, କେବଳ ସେହି କାର୍ଯ୍ୟଗୁଡ଼ିକ ବ୍ୟତୀତ ଯାହା ଏପରି ରଦ୍ଦ କରିବା ପୂର୍ବରୁ କରାଯାଇଥିଲା କିମ୍ବା ବାଦ ଦିଆଯାଇଥିଲା । ଫଳସ୍ୱରୂପ 1956 ନିୟମର ନିୟମ 143କୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତିର ଉତ୍ପାଦନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ସମସ୍ତ ନିୟମ ସମାପ୍ତ ହୋଇଥିଲା । ତେଣୁ 1345-F ନିୟମର ନିୟମ 36, ଯାହା ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଏବଂ ସୁରା ନିୟମରେ ଦେଖାଯାଏ, ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ପାଇଁ ବ୍ୟବହାର ହେଉଥିବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏହାକୁ ଭଲ ନିୟମ ନୁହେଁ ବୋଲି ଧରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ହେଉଛି ଏକ କାରଣ ଯେଉଁଥିପାଇଁ ଆମେ ବିବେଚନା କରୁ ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ନିୟମ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହେବା ପରେ ନିୟମ 36 କୁ ରଦ୍ଦ କରାଯିବା ଆବଶ୍ୟକ । ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ସମ୍ବନ୍ଧରେ 1956 ମସିହାରେ ପ୍ରଣୀତ ନୂତନ ନିୟମାବଳୀକୁ ଦୃଷ୍ଟିରେ ରଖି ଧାରା 21ର ଯେଉଁ ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଉପରେ ନିର୍ଭର କରାଯାଇଛି, ତାହା ସ୍ଥିତିରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିପାରିବ ନାହିଁ । ନୂଆ ନିୟମ ଲାଗୁ ହେବା ସଙ୍ଗେ ସଙ୍ଗେ

1964

ହାଇଦ୍ରାବାଦ କେମିକାଲ ଏବଂ ଫାର୍ମାସ୍ୟୁଟିକାଲ୍ ୱାର୍କସ୍ ଲିମିଟେଡ୍ ଇତ୍ୟାଦି

ବନାମ

ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଞ୍ଚୁ

ପୁରୁଣା ନିୟମ ସବୁ ଉଠିଯିବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ନୂଆ ନିୟମରେ (ଯଥାଃ ନିୟମ 143) ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି, ଯେଉଁଥିରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କୌଣସି ଆଇନ ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ସମସ୍ତ ନିୟମକୁ ଏତଦ୍ୱାରା ରଦ୍ଦ କରାଗଲା ।

ଆମେ ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ 1345F ନିୟମର ନିୟମ 36ରେ ନିର୍ମାଣ ବିଷୟରେ ଉଲ୍ଲେଖ କରିପାରିବା । ଏଥିରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ କାର୍ଯ୍ୟର ତଦାରଖ ପାଇଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ଖର୍ଚ୍ଚ ଫାର୍ମାସ୍ୟୁଟିକାଲ୍ ଲାବୋରେଟୋରୀ ଦ୍ୱାରା ବହନ କରାଯିବ ।ତେଣୁ ନିୟମ 36 ଅନୁଯାୟୀ, ଯେଉଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନକୁ ଦେୟ ଦେବାକୁ ପଡିବ ତାହା ଫାର୍ମାସ୍ୟୁଟିକାଲ୍ ଲାବୋରେଟୋରୀ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟର ତଦାରଖ ପାଇଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏକ ଫାର୍ମାସ୍ୟୁଟିକାଲ୍ ଲାବୋରେଟୋରୀ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇଥିବା କାର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛି ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଉତ୍ପାଦନ କରିବା । ତେଣୁ ନିୟମ 36 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ଫାର୍ମାସ୍ୟୁଟିକାଲ୍ ଲାବୋରେଟୋରୀ ଦ୍ୱାରା ଉତ୍ପାଦିତ ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି କାର୍ଯ୍ୟର ତଦାରଖ ପାଇଁ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ଖର୍ଚ୍ଚ ସମ୍ପୃକ୍ତ ଲାବୋରେଟୋରୀ ଦ୍ୱାରା ଦେବାକୁ ପଡିବ । ନିୟମ 36 ଅନୁଯାୟୀ ଯେଉଁ ନିରୀକ୍ଷଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଦେୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ, ସେମାନେ ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତିର ତଦାରଖ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ କେବଳ ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ହିଁ ସମ୍ପୃକ୍ତ ପରୀକ୍ଷାଗାର ଦ୍ୱାରା ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ତେଣୁ ଏହି ନିୟମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଥିବା ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ସ୍ପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କରାଯାଇଛି ଏବଂ ଅଧିନିୟମର ଧାରା 21 ଏବଂ 1956 ନିୟମର ନିୟମ143 ଦୃଷ୍ଟିରେ ଏହି ଆଇନ ଏବଂ ନିୟମ ତିଷ୍ଠି ରହିପାରିବ ନାହିଁ ଏବଂ ଧାରା 21ର ପ୍ରାବଧାନକୁ ରାଜ୍ୟ ଦ୍ୱାରା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ।

ଏହା ଆମକୁ ରାଜ୍ୟ ତରଫରୁ ବିକଳ୍ପ ତର୍କକୁ ଆଣିଥାଏ, ଅର୍ଥାତ୍, ଯେକୌଣସି ପରିସ୍ଥିତିରେ ନିୟମ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭଲ ରହିଛି କାରଣ ଏହା ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅବକାରୀ ଅଧିନିୟମ ସାଧାରଣ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟକୁ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ କରିବା ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ, ଅର୍ଥାତ୍ ସୁରାର ଅନଧିକୃତ ବିକ୍ରୟ ମାନବ ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ଲାବୋରେଟୋରୀ ଦ୍ୱାରା କରାଯାଇ ନାହିଁ ଯାହା ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଏ । ତେଣୁ କୁହାଯାଇଛି ଯେ ଏହି ନିୟମ ଭଲ ଅଟେ କାରଣ ଏହା ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅବକାରୀ ଅଧିନିୟମରେ ଥିବା ସୁରା ଏବଂ ନିଶାଦ୍ରବ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସାଧାରଣ ଅଧିନିୟମର କାର୍ଯ୍ୟକାରିତା ସହିତ ଜଡିତ । ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ବିବାଦରେ ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ପ୍ରଥମତଃ, ଯେପରି ଆମେ ପୂର୍ବରୁ ସୂଚାଇ ଦେଇଛୁ, ନିୟମ 36 ରେ ଉଲ୍ଲିଖିତ ନିରୀକ୍ଷଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ମୁଖ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତିର ଉତ୍ପାଦନକୁ ତଦାରଖ କରିବା । ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ନିରୀକ୍ଷଣ କର୍ମଚାରୀ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ଦେଖିବେ ଯେ ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଥିବା ସୁରା ସେହି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହୃତ ହୋଇଛି ଯାହା ପାଇଁ ଏହା ଯୋଗାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉପାୟରେ ବ୍ୟବହାର ହେଉ ନାହିଁ । ନିୟମ 36 କେବଳ ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତିର ଉତ୍ପାଦନ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରୀକ୍ଷାଗାର ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନର ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ କରାଯାଉଛି କି ନା ତାହା ଦେଖିବା; ଏବଂ ଏହା କେବଳ ସଂଯୋଗବଶତଃ ସେହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପ୍ରତିଷ୍ଠାନକୁ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ଯୋଗାଣ ହୋଇଥିବା ସୁରା, ଉତ୍ପାଦନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ବ୍ୟବହାର ହୋଇନାହିଁ । ତେବେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅବକାରୀ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ସେହି ନିୟମର ଲକ୍ଷପୂରଣ କରିବ ନାହିଁ, ଯାହା ସାଧାରଣତଃ ସୁରା ଏବଂ ମାଦକଦ୍ରବ୍ୟ ସହିତ କାରବାର କରେ ।

ଯଦି ଆମେ 1956-ନିୟମାବଳୀ ଉପରେ ନଜର ପକାଇବା, ତେବେ ଆମେ ଯାହା ଉପରେ କହିଛୁ ତାହା ପ୍ରମାଣିତ ହେବ । ନିୟମ 20 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ଉତ୍ପାଦନ କ୍ଷେତ୍ରରେ (ଏବଂ ଆମେ ଏହିପରି ଉତ୍ପାଦନ ସହିତ ବର୍ତ୍ତମାନର ଆବେଦନରେ ସମ୍ପୃକ୍ତ) ଯେଉଁ ସୁରା ଉପରେ ଶୁଳ୍କ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇ ନାହିଁ ତାହା ଅବକାରୀ ତତ୍ତ୍ୱାବଧାନରେ ବ୍ୟବହୃତ ହେବ । ନିୟମ 42 ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ "ଅନୁମତି ପତ୍ରଧାରୀଙ୍କ ସହ ପରାମର୍ଶ କରି ନିରୀକ୍ଷଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ଆକାର ନିର୍ଣ୍ଣୟ କରିବା ପାଇଁ ଅବକାରୀ ଆୟୁକ୍ତ ପାଇଁ ଖୋଲା ରହିବ"।ତେଣୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ଯେ 1956 ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିରୀକ୍ଷଣ

କର୍ମଚାରୀ ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ଉତ୍ପାଦନକାରୀଙ୍କ ସହିତ ଜଡିତ ଅଛନ୍ତି ଯାହା ଔଷଧୀୟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ଉତ୍ପାଦନ କରନ୍ତି । ଏହା ମଧ୍ୟ ନିୟମ 36ରେ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ । ଆହୁରି ନିୟମ 141 ରେ ବ୍ୟବସ୍ଥା ରହିଛି ଯେ "ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ କାରଖାନା କିମ୍ବା ଗୋଦାମର ଅନୁମତି ପତ୍ରଧାରୀ, ଅବକାରୀ ଆୟୁକ୍ତ ଦ୍ୱାରା ଆବଶ୍ୟକ ସ୍ଥଳେ, କାରଖାନା କିମ୍ବା ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ଗୋଦାମରେ ନିଯୁକ୍ତ ଅଧିକାରୀ ଏବଂ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ କାରଖାନା କିମ୍ବା ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ଗୋଦାମ ପରିସରରେ ସୁବିଧାଜନକ ଭାବରେ ଅବସ୍ଥିତ ଉପଯୁକ୍ତ ଆବାସ ପ୍ରଦାନ କରିବେ ଯାହା ପ୍ରତ୍ୟେକ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ବେତନର 10 ପ୍ରତିଶତରୁ ଅଧିକ ହେବ ନାହିଁ । ଯଦି କୌଣସି କାରଣରୁ ଅନୁମତି ପତ୍ରଧାରୀ ଏପରି ଆବାସ ଯୋଗାଇବାରେ ସକ୍ଷମ ନହୁଅନ୍ତି, ତେବେ ସେ କାରଖାନା କିମ୍ବା ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ ଗୋଦାମ ନିକଟରେ ଅବକାରୀ ଆୟୁକ୍ତଙ୍କ ସନ୍ତୋଷ ପାଇଁ ଉପଯୁକ୍ତ ଆବାସ ପ୍ରଦାନ କରିବେ ଏବଂ ମାଲିକଙ୍କ ବେତନର ମାତ୍ର 10 ପ୍ରତିଶତ ଆଦାୟ କରିବେ ।" ତା 'ପରେ ନିୟମ 45 ରେ କୁହାଯାଇଛି ଯେ "ଦାୟିତ୍ୱରେ ଥିବା ଅଧିକାରୀ ଏପରି ତଦାରଖ କରିବେ ଯାହା ନିଶ୍ଚିତ କରିବା ଆବଶ୍ୟକ ଯେ ଏକ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ପ୍ରସ୍ତୁତି ପାଇଁ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା ସୁରାକୁ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରିବାକୁ ଯାଉଥିବା ସେହି ସାମଗ୍ରୀରେ ମିଶାଯାଏ ଏବଂ ଏହିପରି ସୁରାର କୌଣସି ଭାଗ ଅନ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପଠାଯାଇ ନାହିଁ ।" ତେଣୁ ଏହି ନିୟମାବଳୀରୁ ଏହା ସ୍ପଷ୍ଟ ହୋଇଛି ଯେ ଉତ୍ପାଦନ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ଚାଲିଛି କି ନାହିଁ ତାହା ଦେଖିବା ଏବଂ ଉତ୍ପାଦନ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ଜାରି କରାଯାଇଥିବା ସୁରାକୁ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟବହାର ପାଇଁ ପଠାଯାଉ ନାହିଁ ତାହା ଦେଖିବା ପାଇଁ ନିରୀକ୍ଷଣ କର୍ମଚାରୀ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ କାରଖାନା ସହିତ ରହିଛନ୍ତି । ତେଣୁ ଆମେ ଏହି ତର୍କକୁ ଗ୍ରହଣ କରିପାରିବୁ ନାହିଁ ଯେ କେବଳ ନିରୀକ୍ଷଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ଯେ ଯୋଗାଣ ହୋଇଥିବା ସୁରା, ଏହାକୁ ମଦ ବୋଲି ଧରି, ଏହାକୁ ଅପବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନାହିଁ, ନିୟମ 36 ତଥାପି ଭଲ ଆଇନ କାରଣ ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅବକାରୀ ଅଧିନିୟମରେ ଥିବା ସୁରା ଏବଂ ନିଶାଦ୍ରବ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସାଧାରଣ ଆଇନ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ହୋଇଛି ।ଯେହେତୁ 1956-ନିୟମ ଦର୍ଶାଏ ଯେ ଏକ ପ୍ରତିବନ୍ଧିତ କାରଖାନା ସହିତ ସଂଲଗ୍ନ ନିରୀକ୍ଷଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ହେଉଛି ଉତ୍ପାଦନ ସଠିକ୍ ଭାବରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ହୋଇଛି ଏବଂ ଯୋଗାଣ ହୋଇଥିବା ମଦ୍ୟପାନ ପ୍ରସ୍ତୁତିର ଉତ୍ପାଦନ ବ୍ୟତୀତ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବ୍ୟବହାରକୁ ପଠାଯାଇଛି କି ନାହିଁ ତାହା ଦେଖିବା । ଏହା 1956-ନିୟମର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହୋଇଥିବାରୁ, 1345-F ର ନିୟମ 36 ଅନୁଯାୟୀ ଲାଗୁ କରାଯାଇଥିବା ଶୁଳ୍କ ଏହି ଆଧାରରେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ ଯେ ସେହି ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନିରୀକ୍ଷଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କୁ ଦେଖିବାକୁ ପଡିବ ଯେ ସୁରା ଏବଂ ନିଶାଦ୍ରବ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସାଧାରଣ ଆଇନର ଉଲ୍ଲଂଘନ ହୋଇନାହିଁ । ଏଥିରେ କୌଣସି ସନ୍ଦେହ ନାହିଁ ଯେ 1345-F ନିୟମର ନିୟମ 36 ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ କ୍ଷେତ୍ର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିୟମ ଦ୍ୱାରା ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଏବଂ ସେଥିପାଇଁ ନିୟମ 36, ସୁରା ଏବଂ ନିଶାଦ୍ରବ୍ୟ ସମ୍ବନ୍ଧୀୟ ସାଧାରଣ ଆଇନ ଅନୁଯାୟୀ ଆଉ ଭଲ ଭାବରେ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଆମେ ଏହା ମଧ୍ୟ କହିପାରିବା ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ କିମ୍ବା 1956ରେ ନିୟମାବଳୀରେ 1345-F ନିୟମର ନିୟମ 36ରେ ପ୍ରଦାନ କରାଯାଇଥିବା କୌଣସି କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ପାଇଁ କୌଣସି ବ୍ୟବସ୍ଥା ନାହିଁ, ଯାହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଏହି ଅଧିନିୟମ ଅଧୀନରେ ଥିବା କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ଏହାକୁ ଲାଗୁ କରିବା ପାଇଁ ସମସ୍ତ ଖର୍ଚ୍ଚ ବହନ କରିବ । ନିରୀକ୍ଷଣ କର୍ମଚାରୀଙ୍କ ସଦସ୍ୟମାନେ ଉତ୍ତରଦାତାଙ୍କ ସେବକ ହୋଇଥିବାର କୌଣସି ପାର୍ଥକ୍ୟ ନାହିଁ କାରଣ ସେମାନେ ହାଇଦ୍ରାବାଦ ଅଧିନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ ନୁହେଁ ବରଂ ଅଧିନିୟମ ଏବଂ ଏହା ଅଧୀନରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ ନିୟମ ଅନୁଯାୟୀ କାର୍ଯ୍ୟ କରନ୍ତି । ତେଣୁ ଆମର ମତ ହେଉଛି ଯେ ଅଧିନିୟମ ଧାରା 21 ଏବଂ ନିୟମର 143 ର ପଠନ ଦର୍ଶାଏ ଯେ 1345 F ନିୟମର ନିୟମ 36 ରଦ୍ଦ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ ଏବଂ ଏହା ଧାରା 21 ର ସର୍ତ୍ତାବଳୀ ଦ୍ୱାରା ସଂରକ୍ଷିତ ନୁହେଁ । ତେଣୁ ଆମେ ଆବେଦନକୁ ଅନୁମତି ଦେଉଛୁ, ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟର ଆଦେଶକୁ ଅଗ୍ରାହ୍ୟ କରୁଛୁ ଏବଂ ଅନୁରୋଧ ଅନୁଯାୟୀ ଆଜ୍ଞାଦେଶ ଜାରି ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛୁ । ଆବେଦନକାରୀମାନେ ସେମାନଙ୍କର ଖର୍ଚ୍ଚ ଉତ୍ତରଦାତାମାନଙ୍କ ଠାରୁ ପାଇବେ-- ଏକ କିତା ଶୁଣାଣି ଖର୍ଚ୍ଚ ।

ଆବେଦନଗୁଡ଼ିକୁ ଅନୁମତି ପ୍ରଦାନ କରାଗଲା ।

1964

ହାଇଦ୍ରାବାଦ କେମିକାଲ ଏବଂ ଫାର୍ମାସ୍ୟୁଟିକାଲ୍ ୱାର୍କସ୍ ଲିମିଟେଡ୍ ଇତ୍ୟାଦି
ବନାମ
ଆନ୍ଧ୍ର ପ୍ରଦେଶ ରାଜ୍ୟ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନେ

ନ୍ୟାୟମୂର୍ତ୍ତି ୱାଞ୍ଚୁ

ଅସ୍ୱୀକରଣ

"ଉପଭାଷାରେ ଅନୁବାଦିତ ରାୟ କେବଳ ମକଦ୍ଦମାରେ ପକ୍ଷଭୁକ୍ତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କର ସୀମିତ ବ୍ୟବହାର ଏବଂ ତାଙ୍କ ଆଞ୍ଚଳିକ ଭାଷାରେ ବୋଧଗମ୍ୟ ହେବା ନିମନ୍ତେ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଏବଂ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ଏହା ବ୍ୟବହାର କରାଯାଇନପାରେ । ସମସ୍ତ ବ୍ୟାବହାରିକ ଏବଂ ସରକାରୀ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନିମନ୍ତେ ରାୟର ଇଂରାଜୀ ସଂସ୍କରଣଟି ପ୍ରାମାଣିକ ବିବେଚିତ ହେବ ଏବଂ ସମସ୍ତ କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ୱୟନ ଏବଂ ନିଷ୍ପାଦନ ନିମନ୍ତେ ଏହା ଉପଯୁକ୍ତ ବିବେଚିତ ହେବ ।"

ଭାଷାନ୍ତର:

ଶ୍ରୀ ଜଟାଧାରୀ ସେଠୀ

ଉପବିଭାଗ ଅଧିକାରୀ (ଅନୁବାଦ), ଓଡ଼ିଶା ଉଚ୍ଚ ନ୍ୟାୟାଳୟ, କଟକ ।